

Een hoop te verliezen, een berg te winnen..

De nacht breekt. Ergens achter een Alpenreus schampt de zon de aardkloot. Ze is nog te lui om ons te verwarmen maar gul genoeg om ons het zicht te gunnen. Op camping La Piscine in Bourg d'Oisans worden 132 benen gebalsemd. Magen worden gevuld, darmen gelegegd. Zenuwachtig gefrunnik aan fietsen. De geest weet het al, het lichaam komt er zo wel achter. Laat het maar even in de waan dat het luieren op de camping wordt. Zoals het gisteren ook had moeten zijn. Mijn reisgenoot Edward stelde echter een ochtendduurloopje voor van drie kwartier. Vervolgens konden mijn andere reisgenoten Bart en Mart mij helpen bij de voetbaluitdaging die ik stomgenoeg was aangegaan tegen de redefanatieke kinderen van Peter Kapitein en Fausto de Mareirros. Fausto zelf kwam ook nog even helpen om uiteindelijk het beslissende punt te drukken. Een stevige pot waterpolo en een beklimming van een van de buurbergen van de Alpe d'Huez maakten het feest compleet. Zouden nu al mijn rode vezeltjes op zijn? Heb ik niet te weinig gerust? Genoeg getraind? Hoeveel bidons gaan mee omhoog? Vragen. Twijfels.

Erica Terpstra was vroeg op. Ze zou het startschot lossen maar was niet goed te verstaan. Ik ga ervan uit dat de woorden "kanjers" en "heel, heel veel succes" wel in haar tekst waren opgenomen. Het knuffelgehalte op de camping was zowieso hoog, want ook knuffelRuud uit Big Brother 1 was vertegenwoordigd. Plotseling waren we weg, de koude ochtend in. De ijzige berg liet ons haar voeten kussen. Toch al een berg van twijfelachtig alooi. Haar ene helft wordt begleden, haar andere bereden. Gelukkig in verschillende seizoenen en niet tegelijkertijd, want anders zou het KWF haar naam er niet aan verbinden. Ze laat direct haar invloed gelden door de adem weg te nemen van de onbeduidende trappelende wezentjes. De opgetogen volzinnen van de pastaparty spelen nog slechts voort in de onrustige geesten van de renners. In bergen heerst rust. Er is ook geen plaats voor zinloos gekwebbel als harde arbeid wordt verlangd. Het hart, de longen en de benen pompen om het hardst. Slaven van het asfalt, verenigt u! Dit is een lot, waarvoor te kiezen viel. Zo ongelijk aan het lot voor de broeders en zusters waarvoor we strijden. Waar de rode cellen van de zwarte moeten winnen. Hoe moedig zijn wij, gezegend met een gezond en getraind lichaam? Als we vijf keer omhoog zouden klimmen, zouden onze collega's het "ook best goed" vinden. Einde oefening, maar het leven gaat verder. Die vrijheid heeft niet een ieder. Vandaag zijn we loyaal. Ook al is het veld direct uiteengeslagen, in gedachten gaan we allen schouder aan schouder met Peter omhoog. Als we hem bijhouden.

Een streep, links rechts, een streep, links rechts. Dat is mooi. Mijn ritme houdt gelijke tred met de lengte van de strepen op het wegdek. Steeds als mijn linkerpedaal net beneden is, begint een nieuwe streep. Of net niet? Verdraaid. Ik schakel bij en verrijs. "Wat-had-jij-nou-wat-had-jij-nou? Zo, nu klopt het weer met de strepen. Ik stamp drie bochten door zonder het zadel te raken en met steeds dat stompzinnige zinnetje in mijn kop. Als TV Gelderland voorbijkomt en inzoomt trek ik mijn meest verbeterd hoofd. Ik zal ze daar wel eens een echte Amsterdamse karakterporum tonen in het land van Maas en Waal. Edward zit ver voor me. Conan de verschrikkelijke, noem ik hem altijd. Een torso van gewapend beton, armen van gepantserd staal en benen van graniet. Een kannibaal bovendien want 20 uur per week aan het sporten. Trapte ooit zo hard bij een SMA test dat de sprinklers aangingen vanwege de rookontwikkeling. Toch, Machiel Ittman had hem er bij de eerste beklimming al op gewezen, Edward had niet voldoende tandjes bij zich. Wel in zijn bakkes, niet op zijn fiets. Bleek te kloppen.

Bocht 11, Bart en ik worden door een vrachtauto gepasseerd. Anderhalve meter naar rechts uitstekende stalen buizen scheren rakelings ons heen maar maaien vier fietsers voor ons tegen de vlakke. Domino D-Day. Huilende mannen. Sirenes, nachtmerrie. Zij deden mee aan een duatlon voor militairen. Ook mensen van vlees en bloed. Vooral dat laatste kennelijk.

Vijfde beklimming. Ik ben sterk vandaag. Geen twijfels over wel of niet halen. Ik wil snel omhoog. Geen of zo min mogelijk verval. Verval, een rot woord. Ik denk aan mijn tante Annet. Mijn trouwste fan. Stond er steeds bij mijn marathons in Amsterdam, waar het altijd regende. Verzorgde koek en zopie tijdens mijn Elfstedentochten. Bleef klassiek ballet beoefenen zolang het ging. Totdat het niet meer ging. Ik zie oom John. Hij kon een vlammend betoog houden over UFO's. Het Amerikaanse leger had de bewijzen voor hun bestaan allang in bezit maar hield deze angstvallig achter om paniek te voorkomen. Bleef eigenwijs roken, dat wel. Was geen redden meer aan. De fiatteur Ronald op mijn werk. Ging zo nu en dan achter de planten zitten om een uiltje knappen. Zijn vingers waren donkerbruin. Zijn longen ook. Wat gebeurt hier op die berg? We halen ze in onze geest allemaal even terug, onze makkers uit het verleden en onze lijven spannen zich in om ervoor te zorgen dat ze geen gezelschap krijgen van onze makkers van het heden.

Jammer dat het dalen niet meetelt. Ik daal als een torenvalk. Ik heb iedereen beloofd dat ik voorzichtig zou zijn. Maar net als op de lange latten krijgt de adrenaline mij in haar macht. Had ik deze verslaving aan snelheid maar bergop! Recht voor me en op mijn weghelft een motor die omhoog rijdt. Ze begeleiden een van onze fietsers maar zowel de chauffeur als de passagier kijken naar de fietser rechts naast hun. "Hééééé!!" Hij stuurt naar zijn eigen weghelft en ik suis voorbij het dal in. Hoogste hartslag van de dag. Goed dat iedereen me gewaarschuwd heeft en dat daaltijden niet gelden.

Laatste beklimming:

Nog één keer de Alpe, nog één keer lijden,
Nog één keer eenentwintig bochten
Nog even tegen en met elkaar strijden
Voor de verlichting die we zochten

Ik test de Alpe en de zwaartekracht
En dans op de Alpenflanken
Wie heeft wie nu in zijn macht
En moet Peter mij of ik hem bedanken?

La Guardia bewaakt de hemelpoort
Of de helletocht waar ik zo tegen op zie?
De geestdrift in mij drijft me voort
Want opgeven is geen optie...

Een gek heeft mij in lasso gevangen
Een ander hangt aan mijn achterwiel
Nu gaat er zelfs een aan mijn trapper hangen
Bevrijd mij van die imbeciel!

De boomgrens voorbij, de koeienweide
De koele wind voelt als een laatste ademtocht
Ik trotseer en zal 'm recht doormidden rijden

Als overwinning op het lot dat ik bevocht

De laatste, de berg heeft zijn bochten opgebruikt
En weet mij dansend op haar kale kruin
Voor de hoop, voor de lentebloesem die ontluikt
En weelderig groeit in Peters tuin

Paul Bierman